

KZS-FCI

MOJ BERNI

Glasilo Slovenskega kluba za bernske planšarske pse

TRADICIONALNO BERNSKO MIKLAVŽEVANJE

**V SOBOTO, 1. decembra 2012 OB 18. URI
V PIVNICI ANTON, GROSUPLJE**

Spoštovani člani kluba in prijatelji!

Preden nas zajame prednovoletno vrvenje, si vzemite prost večer, predajte svojega bernija v zanesljivo varstvo in pridite v našo družbo. V dvorani Pivnice Anton bomo nazdravili prihajajočemu letu in našim kosmatincem. V pritličju nas pričakuje živa glasba, zato plesnih čevljev ne pustite doma.

Postregli nam bodo takole:

*APERITIV: borovničke, zeliščna grenčica
goveja juha, gobova juha
medaljoni (dunajski puranov zrezek in pečenka)
pražen krompir, pommes frites, sirovi štruklji, kuhana zelenjava
mešana solata
SLADICA: jabolčni zavitek & tiramisu
KAVA*

Kot se za miklavževanje spodobi,
tudi DARILCE ne bo manjkalo.

Cena večerje je 15 EUR, za morebitno vegetarijansko inačico
se pozanimajte ob prijavi.

Vaš klic pričakujemo do ponedeljka, 26. novembra na
telefonskih številkah 041 63 16 16 (Mojca) oz.
041 36 57 48 (Nina) ali po e-pošti na naslovu
bernski.klub@gmail.com.

Ne zamudite še zadnjega letošnjega druženja!
Nasvidenje!

za UO SKBPP Mojca Šajovic, predsednica

Debelost in artritis

Prekomerna telesna teža je najpogostejša prehranska težava psov in tveganja, povezana z debelostjo, nenehno naraščajo. Ali ste vedeli, da je maščobno tkivo visoko aktiven endokrini organ, ki izloča hormon podobne snovi imenovane adipocitokini, ti pa so povezani z vnetji?

Debelost je torej sama po sebi kronična vnetna bolezen. Če vaš pes trpi za artritism, ga debelost še dodatno poslabša. Zato z rednimi tehtanji spremljajte njegovo težo, po potrebi uvedite nizkokalorične diete in poskrbite za več gibanja.

ASEA - NOVO ZNANSTVENO ODKRITJE ZA LJUDI IN ŽIVALI

V dobi bliskovitega pretoka informacij o inovacijah na področju zdravja se vedno najde tudi kaj uporabnega za hišne živali

Tako kot moderna civilizacija odkriva korak za korakom stare tehnike zdravljenja in se vrača nazaj k tradiciji, hkrati tudi pogumno stopa po novih poteh in s pridom uporablja najnovejše dosežke informacijske tehnologije, molekularne biologije, kvantne mehanike.... Že nekaj mesecev javnost buri novice o skoraj čudežnih ozdravitvah s pomočjo posebnih molekul, ki jih telesu dovajamo s tekočino. Pri metodi, ki je tako preprosta, skrbniki živali hitro pomislimo, kako in kdaj bi se jo dalo uporabiti tudi pri naših štirinožcih. Izkušnje tistih skrbnikov psov, ki so se odločili zaupati revolucionarnim odkritjem ameriških znanstvenikov, pričajo o neverjetnih spremembah na bolje.

Vsi vemo, da je celica osnovna enota v zgradbi tkiv in organov. Zdrava in nepoškodovana celica pogojuje tudi zdrava tkiva in organe, od najbolj do najmanj pomembnega. Staranje organizma tako pri živalih kot pri ljudeh povzroča nenehno propadanje celic, današnji način življenja pa tudi njihove resne poškodbe. Med ključne vzroke sodijo že izpostavljanje soncu, telesni napor, vedno manj kakovostna prehrana in seveda v veliki meri tudi stres. Na srečo so celice programirane tako, da telo samo nenehno popravlja nastalo škodo, celice pa tudi nadomešča z novimi. Ta proces se nenehno dogaja, v njem pa imajo ključno vlogo molekule, ki so jih znanstveniki poimenovali »Redox signalne molekule«. Na celičnem nivoju ščitijo celice, odkrivajo napake v njih, jih popravljajo pa tudi nadomeščajo celice same. Brez teh molekul je seveda nemogoče živeti. Telo jih v mladosti oziroma v zdravem stanju proizvaja zelo veliko, vsekakor dovolj za aktivno življenje. Tekom let in ob upoštevanju že prej omenjenih škodljivih dejavnikov pa se v telesu tvori vedno manj teh molekul. Celično obnavljanje in nadomeščanje se tako upočasni in tudi preneha.

Takoj, ko so znanstveniki odkrili obstoj teh molekul, so jih tudi pozikusili sintetizirati izven telesa, vendar jim to ni najbolje uspevalo. Bile so namreč neobstoje. Na račun združevanja različnih tehnologij in prenosa znanstvenih informacij so strokovnjaki združili znanje. Odkrili so način, kako vplivati na spremembo molekul v slani vodi. Ta spremenjena struktura je imela pozitivne učinke na zdravje, žal pa ni bila stabilna. Pod vodstvom atomskega fizika so po dvajsetletnem znanstvenem delu ustvarili stabilno signalno molekulo. Proizvod ASEA, ki vsebuje signalne molekule, je dosegljiv najširšemu krogu ljudi, od letos tudi slovenskim potrošnikom. Ker je široko znanstveno podprt (v svetu izide približno sto člankov vsak mesec), so na spletu dosegljive tudi informacije o njem. Predvsem pa je razveselljivo, da imamo možnost zaslediti mnenja zadovoljnih uporabnikov.

Na spletnih straneh je mogoče najti pričevanja ljudi z različnimi težavami, pa seveda tudi zgodbe skrbnikov živali, pretežno psov, o napredku njihovih starih, onemoglih in bolnih ljubljencev. Brez dvoma najbolj prepričajo pripovedi znancev in prijateljev, ki so proizvod molekularne tehnologije preizkusili na lastni koži oziroma na svojem psu.

Poleg poškodb je prvo stanje, ob katerem pomislimo na uporabo signalnih molekul, starostna onemoglost psa. Celice se pri psu domnevno delijo štirikrat hitreje kot pri človeku in tudi žival temu primerno prej ostari, saj celice propadajo in se ne obnavljajo več. Susan DeBoer, znanstvenica iz Kanade je zgovorno predstavila svojega 16-letnega šnudla (križanca med šnavcerjem in pudlom). Po

poškodbi se je stanje psičke Tessi slabšalo, po zdravljenju je dobivala ustrezna prehranska dopolnila, vendar je vse bolj kazala znake staranja: puščanje urina, slabši vid, ... Deset mesecev pred poročilom je psička pričela dobivati majhne količine tekočine s signalnimi molekulami v gobček, skrbnica pa je tekočino prišla tudi po koži, po uhljih, očeh. Psička je pričela vidno pridobivati življenjsko energijo, spet je uživala v žvečenju priboljškov, saj se je popravilo tudi stanje njenih dlesni. Očiten je bil njen boljši vid, kar je dokazovalo njeno gibanje v prostoru. Ponovno je pričela hoditi na sprehode.

Poleg bolnikov s poškodbami ali resnimi, življenje ogrožajočimi kroničnimi boleznimi se je s preizkušanjem učinkov omenjenih molekul pričelo ukvarjati tudi nekaj slovenskih veterinarjev. Uspehi tako na domačih in divjih živalih kot na hišnih ljubljenceh so presenetljivi.

Po dosegljivih podatkih sta bili pri nas prvi živali, pri katerih je bila uporabljena tekočina z Redox molekulami, ovca in lisica. Prvo je pohodil konj in kazalo je, da je poškodba zadnje noge tako huda, da si ne bo opomogla. Ovca na zadnjo nogo ni stopila leto dni. Nato so ji pričeli dajati tekočino, ki vsebuje Redox molekule. Dobivala je cca. 10 ccm dvakrat dnevno. Po desetih dneh je nastopilo očitno izboljšanje, ovca je s poškodovano nogo že iskala oporo in nato tudi shodila. Druga žival, ki je bila deležna Redox molekul, je bila mlada lisička, ki so jo našli ob cesti. Ležala je na tleh ob cesti brez znakov življenja, le plitko je dihala. Poleg tega je imela zagnojeno oko. Najditelj ji je dal v gobček dvakrat dnevno 10 ml tekočine s pomočjo injekcijske brizge, po zagnojenem očesu jo je pršil. Po dveh dneh terapije je lisička jedla, pila in hodila, čeprav je sprva še rahlo šepala z očitno poškodovano nogo. Izboljšanje je bilo v obeh primerih izredno hitro, o čemer pričajo tudi vsi ostali skrbniki živali. Isti skrbniki so pomagali tudi domači mački, ki je imela hudo vnetje mehurja s krvjo v urinu. Mačka je bila videti prizadeta, brez teka. Dobivala je slabih 10 ml tekočine v gobček dvakrat dnevno in učinek je bil tako rekoč takojšen. Skrbnica je terapijo prekinila po petih dneh, ko je precenila, da je mačka zdrava, vendar se je kri v urinu pojavila ponovno. Tako je dajanje Redox molekul ponovila in podaljšala na deset dni, potem pa je bilo izboljšanje trajno. Mački se vnetje ni ponovilo in je v odlični kondiciji.

Tibetanska španjelka Jessi je stara 15 let. S starostjo so prišle tudi težave in pred leti tudi huda kronična bolezen obzobnih tkiv, ki je zahtevala operativni poseg kar vsaki dve leti. Zato psička ni imela volje do hrane, bila je apatična in brez volje. Ob slabih dneh se je dobesečno vlekla po stanovanju. Imela je tudi vnete oči. Njeno gibanje in reakcije so bile izrazito upočasnjene. Skrbnica se je zaradi svojih osebnih odličnih izkušenj odločila, da uporabi Redox molekule tudi pri svoji psički. S tekočino z Redox molekulami je pršla gobček, dlesni in oči svoje psičke vsak dan, občasno ji je dajala tudi tekočino v gobček. Po četrtem tednu terapije skrbnica pravi, da je psička bistveno bolj živahna in je dobesečno oživila. Sicer starosti primerno veliko spi, spanec pa je trden in miren. Ponovno prosi za hrano, kar prej ni več počela. Zdaj spet brez posebnega razloga živahno teka po stanovanju in vabi k akciji. Pred tremi meseci je imela operativni poseg na dlesnih, ko so ji sčistili gnojne žepke, ki so se vedno spet in spet pojavljali. Tudi po zadnji operaciji so se, vendar se s pršenjem stanje hitro izboljšuje.

Bernski planšarski pes Luj je star devet let in je bil pred leti operiran zaradi zasuka želodca. Ko so se letos pojavile ponovne težave z želodcem, je veterinar postavil diagnozo vnetje želodčne sluznice, poleg tega pa se je pes komaj še gibal zaradi artritisa in je večino dneva preležal. Pri pregledu prsnega koša so ugotovili prisotnost tumorjev na pljučih. Skrbnica se je odločila za podporno terapijo z Redox molekulami, saj je veterinar predpisal samo zdravila za želodec. Splošno stanje psa se je po dajanju dvakrat po 20 ml tekočine z Redox molekulami na dan popravilo zelo hitro, prvi učinki so se poznali v

nekaj dneh, po dveh tednih pa kuža že preskakuje po dve stopnici naenkrat, kot pravi skrbnica. Poleg tekočine z Redox molekulami, ki je seveda ne popije rad, ne uživa drugih zdravil, ima pa na razpolago polnovredno doma pripravljeno hrano.

Pri psički Jilli pasme bernski planšarski pes, stari tri leta, so na preventivnem pregledu krvne slike ugotovili prenizko vrednost trombocitov, po podrobnem krvnem testu je bila potrjena anaplazmoza. Veterinar je predpisal tritedensko terapijo z antibiotiki. Po treh tednih se je število trombocitov rahlo zvišalo, vendar je bilo še vedno pod normalo. Dodatno je psička dobila še enotedensko dozo antibiotikov, v tem času je dobivala tudi homeopatski Ledum. Na naslednjem kontrolnem pregledu je bila ugotovljena še nižja vrednost trombocitov kot na prvem testu, poleg tega še znižana vrednost levkocitov. Skrbnica se ni odločila za ponujeno terapijo s kopico stranskih učinkov, pač pa za lasten recept za vzpodbujanje imunskega sistema brez kemičnih zdravil. Takoj je začela z dajanjem tinkture ameriškega slamnika in Redox signalnih molekul. Za dodatno podporno terapijo

jo psička dobiva še algo Chlorella in homeopatski Kalium Chloratum ter ayurvedski Immunol. Po mesecu in pol je stanje trombocitov in levkocitov normalno, sicer še na spodnji meji, ampak stanje se je bistveno izboljšalo.

Na Redox signalne molekule se brez stranskih učinkov odlično odzovejo tudi rejne živali. Cel mesec prezgodaj rojeni slabotni teliček, ki ni kazal znakov, da bo preživel, je že po dveh dozah Redox molekul postal dovolj vitalen, da ga je bilo mogoče hraniti. Tretji dan je bil na nogah in po dvotedenski terapiji ter rednem hranjenju je po teži in živahnosti dohitel normalno rojene teličke.

O zelo uspešnih terapijah poročajo tudi skrbniki psov z obolenji kože, starostnimi težavami, alergijami, vse živali brez izjeme pa se na Redox molekule odzovejo zelo hitro.

Mojca Sajovic

Vir: <http://www.youtube.com/watch?v=4XPXZX1BtqM>
www.latinas.teamasea.com

Pes in novorojenček

Pred prihodom iz porodnišnice se novopečeni starši zaskrbljeno sprašujejo, kako se bo njihov kuža odzval na novega družinskega člana. Starejši sorodniki jih celo plašijo z boleznimi, ki bi jih otrok lahko staknil od psa, ampak s tem se ljubitelji psov ne ukvarjamo prav veliko. Konec koncev se z ustrezno higieno, rednim razglistenjem, cepljenjem in preprečevanjem oz. odstranjevanjem bolh in klopov marsikateri nevšečnosti zlahka izognemo.

Večina psov človeškega mladička kar dobro sprejme. Zelo so radovedni, radi bi si ga pobliže ogledali in ovohali, vendar pa se lahko počutijo tudi zapostavljene. Zavedati se namreč moramo, da imajo po prihodu novorojenčka vsi manj prostega časa, razen psa. Če si družina vsak dan - tako pred rojstvom kot po njem - zavestno vzame nekaj časa samo za psa, bo prehod na novo situacijo precej enostaven.

Pri nas smo pričakovali, da bo Vita po Ajdinem prihodu ljubosumna, da bo silila zraven, češ božajte mene, ne nje. Pa je kakih 14 dni z žalostnim izrazom večinoma poležavala na svojem prostoru in zrla skozi okno. Zraven niti prišla ni. Kadar je Ajda čez dan spala, smo se z Vito poigrali, jo božali in crkljali, ampak vseeno se je zavedala, da je izgubila svoj dotedanji status primadone. Je pa res, da je hitro ugotovila, da je voziček enako sprehod in se je tega zelo veselila. Ponosno je hodila ob vozičku in čez čas se je v prisotnosti drugih psov rada prav zaščitniško postavljala zraven. Pred drugimi ljudmi pa našega dojenčka ni ravno branila - nekaj časa se je celo zdelo, da bi bila povsem zadovoljna, če bi »ta malo« kdo odpeljal...

Novorojenček s psom ne komunicira, zato večina težav nastane, ko otrok shodi in začne »vdirati« v pasji prostor. Malček še ne pozna pravil in ne moremo pričakovati, da bo psa pustil pri miru. V tem času bo kuža najbolj srečen, če bo imel na voljo prostor, kamor se lahko umakne. Pri nas doma je to spalnica. Po mojem mnenju bi bila Vita sicer najbolj varna zunaj na vrtu, a se ji tako drastičen umik očitno ne zdi potreben.

Odnos med psom in otrokom

Med psi in ljudmi obstaja poseben odnos in najlažje se bomo razumeli, če poznamo načelo krdela. Vedeti moramo, da je v pasjih očeh družina njegovo krdelo, v katerem ima vsak član določen status. V večini družin je eden od staršev (ali oba) vodja krdela in pes mu je podrejen. Ko pa v družino vstopijo majhni otroci, jih pes skoraj vedno šteje za sebi enake ali celo hierarhično nižje in prav tu nastanejo težave.

Ker pes otroka vidi kot podrejenega člana krdela, ga morda ne bo želel ubogati ali pa se bo »po nesreči« zaletel vanj in ga prevrnil. Lahko tudi zarenci, če se otrok preveč približa njegovi hrani ali igračam, ali pa celo pokaže zobe in šavsne, kadar mu pride otrok blizu ali se skuša z njim igrati. Nujno je, da starši poznamo hierarhične odnose in vnaprej poskrbimo, da ne pride do težav. V najhujših primerih je lahko potrebna pomoč strokovnjaka, na primer veterinarja ali specialista za pasje vedenje.

Hierarhični »nesporazum« smo imeli tudi pri nas. Ko je Ajda shodila, je rada prišla k Viti, da bi jo objela. In če je Vita ležala, se je Ajda sklonila nad njo in se kdaj tudi prekucnila na Vitin hrbet. Na začetku se je Vita na primer hitro umaknila in je Ajda obležala na tleh, dvakrat pa je nanjo celo zalajala. Logično, pes ni dovolil, da mu podrejeni z vzpenjanjem čez hrbet vsiljuje svojo prevlado. V obeh primerih smo Vito okregali in na srečo ji je bilo takoj jasno, da je tudi otrok hierarhično višje in ga je treba spoštovati. Danes ji pusti že mnogo več, čeprav nas še vedno preplašeno pogleda, češ »naj mi kdo pomaga in tole umakne z mene«...

Ne glede na to, kakšen odnos imata vaš otrok in vaš pes, pa je priporočeno, da ju nikoli ne pustite skupaj brez nadzora. Tudi če svojemu psu (in otroku) popolnoma zaupate, morate biti previdni in pripravljeni, da se v primeru nesporazuma hitro in učinkovito odzovete.

Zakaj pes ugrizne otroka in kako to preprečimo

Kadar pes ugrizne odraslo osebo, to večinoma stori iz strahu ali morda napadalnosti. Otroka verjetno ugrizne iz enakih razlogov, a zdi se, da gre največkrat za »opozorilni ugriz«. Opozorilni ugriz je

navadno usmerjen v obraz ali roko in čeprav je to za otroka vsekakor travmatična izkušnja, običajno nima hujših zdravstvenih posledic.

Čeprav moramo vsak pasji ugriz obravnavati resno, je v izogib težavam v prihodnje treba razlikovati med motivi ugriza. Kadar je dominanten pes nezadovoljen z vedenjem podrejenega psa, bo z vrsto telesnih znakov sporočil, da je nezadovoljen in da naj drugi preneha s svojim početjem. Če podrejeni pes ne odneha, dominantni pes zarenči in pokaže zobe. Če podrejeni pes še vedno ne uboga, ga nadrejeni šavsne. Tak ugriz ni namenjen povzročitvi poškodbe, ampak zgolj kot opozorilo in kazen. Nekaj takega se zgodi, kadar pes ugrizne otroka.

Žal pa otroci pasjega jezika ne razumejo, pes pa tudi ne zna komunicirati drugače. Zato je večina ugrizov predvsem posledica nesposobnosti staršev, da prepoznajo in preprečijo potencialne težave. Pes seveda ni povsem nedolžen, saj bi se zlahka lahko naučil nadzorovati svoje vedenje. Vsekakor pa je v primeru ugriza krivda na strani odraslih, ker situacije niso znali preprečiti. Otroka in psa pač ne moremo kaznovati le zato, ker sta se vedla kot otrok in pes.

Če je kot posledica ugriza na koži nastala rana, jo je treba temeljito oprati in po potrebi poiskati zdravniško pomoč. Fizične učinke ugriza lahko odpravimo precej bolj uspešno kot psihološke. Če se po taki nezgodi otrok začne psov bati, mu lahko pomagata tako, da ga približata psu, ko je otrok na varnem, na primer v naročju. Če je težava bolj kompleksna in obstaja možnost dolgotrajnega strahu, poiščite pomoč strokovnjaka.

Še nekaj nasvetov za pogoste težave ...

Pes laja in zbudi otroka

Rešitev:

Uporabite pripomoček za odvajanje od laježa ali elektronsko ovratnico. V času otrokovega počitka premestite psa ven ali v klet. Pustite, da pes laja - otrok se bo sčasoma navadil in ga lajež ne bo več zbudil.

Pes se »po nesreči« zaleti v otroka in ga prevrne

Rešitev:

Ugotovite, kdaj se to največkrat dogaja (npr. ko je pes vesel, ker se odpravljate na sprehod) in psu ukažite, naj sede in počaka. Ko otroci vadijo hojo, naj bo pes zunaj ali v drugem prostoru. Naučite otroka, kako psu ukazati, naj sede.

Pes otroku krađe hrano ali prosjači pri mizi.

Rešitev:

Psa med obroki umaknite iz jedilnice. Imejte pripravljeno vrečko s pasjimi priboljški in ne spodbujajte hranjenja z mize. Ponovite vaje poslušnosti.

Pes skače na otroke.

Rešitev:

Nikoli ne dopustite skakanja na kogarkoli. Naučite otroka, da dvigne koleno in se z bokom obrne proti psu, ko ta skoči. Že mladička naučite, da tako vedenje ni sprejemljivo.

Pes renči na otroke in jih skuša šavsniiti.

Rešitev:

Napadalnost je nesprejemljiva, zato dosledno izvajajte vaje poslušnosti. Pogovorite se z otrokom o njegovem vedenju. Odstranite vir konflikta; umaknite skledo s hrano, odstranite igračo, omogočite psu možnost umika v drug prostor.

Otrok pride v stik z iztrebki.

Rešitev:

Takoj pospravite iztrebke za psom. Pasje stranišče naj bo daleč od prostora za igranje.

Odnos med otrokom in psom je nekaj čudovitega. Uporabite zdravo pamet in ustrezno mero previdnosti in izberite psa, ki ustreza starosti otroka. Otroci in pes zahtevata veliko vašega časa. Če se boste znali posvetiti obema, boste deležni nagrade, kakršne se z denarjem ne da kupiti.

Nina Bartič

Vir:

<http://www.peteducation.com/article.cfm?c=2+2100&aid=628>

S štirinožcem v pasjo šolo

Vse več lastnikov psov se zaveda pomena vzgoje in socializacije. Le s pravilno vzgojo naš berni postane spremljevalec, na katerega bomo vedno ponosni. Pes je naložba, ki smo si jo »nakopali na glavo« 10 do 15 let in tega se moramo zavedati od prvega dne, ko se doma začnemo odločati za psa.

Ko smo se odločili, da bo v naše krdelo priromal velik kosmat črno-rjavo-bel nasmejan štirinožec, ki sliši na ime Hugo, sem se odločil, da bom z njim obiskoval pasjo šolo. Obiskovala sva malo šolo, začetni in nadaljevalni tečaj, po končanem nadaljevalnem tečaju pa nisva kinološkega društva zapustila, ampak še naprej pridno trenirala program B-BH in sled. Sedaj, ko sem sam pripravnik, Hugo pa moj asistent, rada deliva svoje izkušnje pri šolanju z ostalimi tečajniki in tudi klubovci.

Moderne metode šolanja in vzgoje psov temeljijo na pozitivni motivaciji in čim močnejši povezanosti med vodnikom in psom, kar pa mnogim vodnikom na tečajih dela nemalo preglavic. Za dosego te povezanosti ni dovolj da smo pridni in poslušamo ter delamo po navodilih inštruktorja samo v pasji šoli. Medsebojni odnos krepimo vedno, kadar smo s psom (da ne bo pomote, medsebojni odnos ni zaljubljenost psa v vodnikov žep poln priboljškov). Na sprehodih se lahko s psom lovimo, se mu skrivamo (skrivanje je učinkovita metoda

kako pripraviti psa do tega, da je vedno pozoren kje smo in nam na sprehodih sledi), borimo za palice... Vse te aktivnosti so drobni gradniki v veliki sestavljanici povezanosti in odnosa. Poskrbimo, da je življenje in hkrati tudi šolanje za psa igra. Če imamo čas in kinološko društvo dovoli, vam priporočam da se kdaj kar tako sprehodite do poligona in se tam s psom samo igrate, saj mu boste tako najlažje dopovedali, da je dogajanje na poligonu »cel žur«.

Večino mladičkov, že ko pridejo v nov dom, pričaka cela gora igrač. Veliko lastnikov namreč meni, da so ravno igrače najboljši nadomestek za bratce in sestre v leglu. Vendar je pri psih prav tako kot pri otrocih. Preveč igrač lahko vodi v to, da psu igrače postanejo nezanimive, s čimer pa si boste nakopali kar nekaj težav pri šolanju. Igra je namreč zelo pomemben element pri krepitvi medsebojnega odnosa. Skozi igro mladičku dvigujemo samozavest, mu krepimo nagone, po potrebi mu pokažemo kdo je glavni v krdelu, učimo hitrega uleganja in usedanja, gladimo konflikte... Med samo igro naj pes vmes večkrat spusti svoj plen (igračo) v zameno za priboljšek. Igrača naj bo iz naravnih materialov, primerna velikosti psa in mehka. Trde igrače lahko povzročijo bolečine med igro, kar pa lahko vodi v izgubo želje po igri. Bodimo pa pozorni da smo tudi med igro za psa nepredvidljivi in da ne bo vedel kdaj mu bomo igračo vzeli (enkrat mu jo vzamemo že po

prvem spustu, enkrat pa šele po petem). Doma naj pes s katerim obiskujemo pasjo šolo nima prosto dostopnih igrač. Ubogljivost in željo po delu bomo najlažje dosegli tako, da mora za vsako igro pes nekaj narediti. Vztrajajmo na primer, da nas pol minute gleda v oči.

Gledanje v oči je za pse grozilni signal, ki se ga večina socializiranih pripadnikov pasjega sveta izogiba. Pri šolanju psov pa je gledanje vodnika v oči (pozornost) izjemno zaželjena. Zato moramo svojega psa naučiti da je gledanje v oči nekaj pozitivnega. Pri učenju psa najraje začnemo s pozornostjo, saj je to poleg osnovnega položaja osnova za učinkovito nadaljnje učenje vaj. Če je pes pozoren na nas nam bo vedno sledil. Pozornost najlažje naučimo tako, da sprva nagradimo pogled v oči, sčasoma pa od psa zahtevamo vedno daljšo koncentracijo.

Od mladička in neizkušenega psa ne zahtevajmo preveč. Treningi in vaje naj bodo kratke in energične, saj lahko s predolgim treniranjem dosežemo ravno nasproten učinek. Vadimo le takrat ko je pes spočit in si nečesa želi. V močni želji po nečem (odhodu na sprehod, večerji, vožnji v avtomobilu...) bo izjemno hitro izpolnil naš ukaz. Takšne trenutke izkoristimo sebi v prid.

Za psa moramo biti vedno nepredvidljivi, saj bomo le tako dosegli da nas pes dejansko spremlja in je pozoren kaj počnemo.

S Hugom vam želiva obilo zimskih užikov z vašimi berniji! Več o šolanju in psihologiji kosmatincev pa v naslednji številki Mojega Bernija.

Zoran Borovšak

Oljčno olje v pasji prehrani

Oljčno olje, ki ga najdemo v prav vsaki kuhinji, je izvrsten in zdrav dodatek k prehrani vašega psa. Pust obrok suhe hrane lahko z žlico okusnega deviškega oljčnega olja močno izboljšate. Dodajte še ščepec cimeta in kurkume in kuža bo deležen prave gurmanske večerje.

Oljčno olje obenem pomaga pri izgubi teže, tako psov kot ljudi. Mono-nenasičene maščobe v oljčnem olju dejansko spodbujajo razgradnjo maščobe v maščobnih celicah, s tem pa pripomorejo k zmanjšanju oblog na trebuhu in inzulinske občutljivosti. Oljčno olje preprečuje in zmanjšuje učinke kardiovaskularnih bolezni in diabetesa. Vsebuje oleinsko kislino in druge sestavine, ki naj bi učinkovito preprečevali raka, za posledico katerega umre več kot polovica psov, starejših od 10 let.

Z visoko vsebnostjo antioksidantov oljčno olje krepi imunski sistem in pomaga v boju z različnimi boleznimi. To je še zlasti pomembno ob menjavi letnih časov.

Oljčno olje preprečuje oksidacijo prostih radikalov, ki bi sicer lahko povzročila prezgodnje staranje, zato pes še dolga leta ohranja dobro telesno kondicijo. Ker obenem zavira tudi staranje možganov, je zlasti pomembno, da ga vsak enkrat dnevno postrežemo starejšim psom.

Z oljčnim oljem se izboljša cirkulacija in olajša dihanje, poveča se pretok krvi, pri ljudeh se zmanjšajo učinki astme. Iz tega vidika je zelo primeren predvsem za pasme s kratkim, potlačenim gobcem, ki pogosto težko pridejo do sape.

Nenazadnje pa oljčno olje ne pripomore le k zdravju, ampak tudi k lepoti. Negujte kožuh vašega psa od znotraj navzven in dlaka bo videti zdrava in sijoča.

Nina Barlič

Povzeto po: <http://www.dogster.com/lifestyle/>

PREBRALI SMO ZA VAS!

ZDRAVLJENJE Z MATIČNIMI CELICAMI

Članek prof. dr. Gregorja Majdiča in asist. dr. Katerine Čeh je zagotovo vreden branja, saj razkriva nov način zdravljenja bolezni pri živalih, ki smo ga doslej zasledili le pri ljudeh. Gre za dodajanje celic, ki jih predhodno odvzamemo iz maščobnega tkiva na hrbtu in nato v laboratoriju vzgojijo iz matičnih celic tkivo, ki ga pes potrebuje. Prof. Majdič je samostojno razvil uporabo matičnih celic za zdravljenje sklepinih težav pri psih. »S takšnimi težavami se bo vsaj enkrat v življenju srečala tretjina psov, nekatere pasme, kot so na primer bernski planšarski pes, nemški ovčar in večje pasme psov, pa so k takšnim težavam še posebej nagnjene in so pri njih zelo pogoste,« piše prof. Majdič. »Matične celice so najuspešnejše pri zdravljenju vnetij sklepov (akutnih in kroničnih) ter poškodb hrustanca, zelo primerne pa so tudi kot podporno zdravljenje ob operaciji strganih križnih vezi v kolenu, saj se po takšni poškodbi običajno razvije tudi vnetje sklepnega hrustanca. Poleg tega so matične celice učinkovite pri lajšanju težav zaradi displazije kolkov.«

Povzemamo tudi poziv podjetja Animacel, ki trenutno pripravlja raziskavo o uporabi matičnih celic in išče prostovoljce, ki imajo težave s kroničnimi vnetji sklepov, predvsem kolenskega. Zdravljenje je za te paciente brezplačno.

Več informacij na telefonski številki 041 378 568 ali e-pošti: info@animacel.com.

Mojca Sajovic

Vir: revija Kužek, (september-oktober 2012)

V BOJU PROTI KLOPOM LAHKO ZMAGAMO

Letošnje vlažon in toplo poletje nam ni prineslo le dobre gobje letine, temveč tudi obilico klopov. Kot svari dr. Smiljana Nabergoj iz Veterinarskega inženiringa Nabergoj v Moravskih toplicah, so pripravki za preprečevanje klopnih ugrizov manj škodljivi od zdravih, ki jih uporabimo za zdravljenje klopnih bolezni, vsekakor pa še vedno velja, da je bolje preprečevati kot zdraviti. O nevarnostih, ki jih prenašajo klopi, je povsod veliko napisanega, zato je še posebej zaskrbljujoče, da skrbniki psov opozoril ne jemljejo dovolj resno, psi postajajo invalidi, zdravljenje je zahtevno, drago in ima veliko negativnih stranskih učinkov, psi pa prekmalu umirajo. Tako naj opozorimo le na tri pomembne točke:

- uspešno odganjanje klopov,
- čim hitrejša odstranitev prisesanega kropa in
- njegovo temeljito uničenje.

Da je psa potrebno čim večkrat na dan pretipati in po sprehodu v gozdu ali po visoki travi tudi počesati, najbrž ni potrebno posebej poudarjati.

Za prvo nalogo ponujamo recept, ki deluje, je poceni, neškodljiv, pa še dlaka se sveti: gre za uporabo mešanice z vodo razredčenega alkoholnega kisa v razmerju pol - pol. Mešanico hranimo v razpršilki in psa popršimo pred vsakim odhodom v naravo. Pomembno je, da so poleg trupa popršeni tudi vsi najbolj izpostavljeni deli: tace spredaj in zadaj, ramena, prsi, glava in smrček, vrat, uhlja in dlaka pod njima...

Na velikokrat poudarjeno resnico, da je edino pravo in čimprejše odstranjevanje kropa s posebno pinceto, ki zajedavca objame (in ne stisne!), marsikdo še vedno odmahne z roko. Žal. Pinceto s klopom je potrebno rahlo zavrteti v nasprotni smeri urinega kazalca in kropa se preprosto odstrani s čeljustmi vred. Mesto vboda, še posebej, če je pordelo in srbeče, razkužimo.

Še zadnje dejanje: kropa moramo zaradi zelo trdoživih razvojnih oblik nujno uničiti! Najbolje ga je zažgati v koščku papirja, če pa bi s tem ogrozili požarno varnost, je najbolje, da ga položimo na košček lepilnega traku (selotejpa) in temeljito zalepimo. Zelo neodgovorno je kropa odvreči v naravi, kjer si bo poiskal novega gostitelja. Po novejših ugotovitvah je klop sposoben tudi dolgotrajnega preživetja v vodi, zato niti utapljanje v WC školjki ne bo zadostovalo.

Po ugrizu kropa psu damo homeopatski pripravek Ledum, ki je priporočljiv tudi preventivno enkrat tedensko. Če so klopi pogosti gostje na vašem psu, se ne obotavljajte in ga cepite proti boreliozii, enkrat letno pa opravite preventivno testiranje krvi na klopne bolezni.

V boju proti klopom lahko zmagamo le, če smo pozorni, temeljiti in učinkoviti.

Mojca Sajovic

Ko pes zboli za rakom

1. Obrišite solze in globoko vdihnite.

Bliznja prihodnost bo za vas in vašega psa nedvomno težka. Ostanite mirni in zbrani, da boste lažje razumeli možnosti zdravljenja, ki so vam na voljo.

Veterinarja čim več sprašujte in ni se vam treba sramovati, če isto vprašanje postavite večkrat. Dobili boste veliko informacij, na podlagi katerih boste sprejeli eno verjetno najtežjih zdravstvenih odločitev v življenju vašega ljubljence.

2. Naročite se pri onkologu.

Pri psih se rak pojavlja v različnih oblikah in stadijih. Čeprav bo veterinar morda lahko kirurško odstranil določeno vrsto raka na določenem mestu, marsikateri splošni zdravnik nima potrebnega specialističnega znanja in izkušenj, da bi vam lahko razložil možnosti zdravljenja in ponovitve bolezni, prav tako nima ustreznih naprav za obsevanje, kemoterapijo in druge oblike zdravljenja. Veterinarji onkologi pa vse to imajo in v sodelovanju s kirurgi zagotavljajo najboljše možne rezultate.

Četudi lahko tvorbo kirurško odstrani splošni veterinar, se vseeno posvetujte z onkologom, ki vam bo pojasnil nadaljnje možnosti zdravljenja.

3. Vse bule naj pregleda veterinar.

Bule, ki jih otipamo pod pasjo kožo, so največkrat benigne maščobne tvorbe. Vseeno pa si vsaka zasluži našo pozornost. Čeprav se na prvi pogled ne zdi nevarna, gre lahko za tumor, ki ga je treba zdraviti z obsevanjem.

4. Preverite svojo finančno sposobnost.

Ko so vas seznanili z razsežnostmi bolezni in možnostmi zdravljenja, se lotite računanja. Zdravljenje raka ni poceni in ugotoviti morate, kaj si lahko privoščite in koliko se morebiti lahko zadožite.

5. Ne hitite z odločitvijo o načrtu zdravljenja.

Vzemite si čas za premislek. Pretehtajte možnosti. Zaupajte veterinarju onkologu.

6. Prilagodite svoj urnik.

Veterinarskih ambulant, specializiranih za onkologijo, ni prav veliko in če nameravate psa spremljati na vsaki terapiji (namesto da ga

npr. pustite v ambulantni na poti v službo in ga greste popoldne iskat), boste v čakalnici preživeli kar nekaj časa. Ker je poleg tega ambulanta verjetno tudi oddaljena od kraja vašega prebivališča, računajte na to, da prav veliko časa za kaj drugega ne boste imeli.

7. Sebe in svoj dom pripravite na zdravljenje.

Pri terapiji z obsevanjem pes na obsevanem mestu izgubi dlako, proti koncu zdravljenja pa se pojavi tudi kožno vnetje, ki traja približno dva tedna. Nastane krasta, ki se čez čas odlušči. Nova koža je občutljiva in občasno krvavi, zato je priporočeno, da kavč ali posteljo prekrijete s starimi odejami ali brisačami, da preprečite madeže. Dobro je tudi prizadete dele kože namazati z oljem, ki vsebuje vitamin E, saj to olajša neprijeten občutek.

Kemoterapija nima na zunaj vidnih učinkov kot obsevanje, povzroča pa lahko bruhanje, drisko, izgubo apetita. Po končani terapiji bodite pripravljeni za temeljito čiščenje.

8. Uporabljajte ovratnik.

Čeprav je zelo neroden, ga dosledno uporabljajte ali pa priskrbite

ustrezno alternativo (napihljiv ovrtnik, ovrtnik iz pene). Že samo nekaj minut lizanja obsevanega predela lahko ozdravitev zavleče za nekaj tednov, s stalnim lizanjem pa se dermatitisa ne boste znebili še več mesecev.

9. Praznujte pomembne trenutke.

Spremljajte učinke zdravljenja in veselite se posameznih rezultatov. Kupite kak priboljšek, razveselite pacienta z novo igračo in vsi skupaj boste to naporno obdobje lažje prenesli.

10. Zavedajte se, da je vredno.

Kilometri. Čas. Denar. Stres. Vse je vredno. Dragocen je vsak mesec in vsako leto, ki ga preživite s svojim psom. Vredno je poskusiti z zdravljenjem, saj imate le tako možnost, da še nekaj časa uživate v družbi zvestega prijatelja.

Nina Barlič

Povzeto po: http://www.dogster.com/lifestyle/10-things-dog-cancer?utm_source=Sters+Newsletter+Subscribers&utm_campaign=beca297a8a-09252012_Dogster_newsletter&utm_medium=email

Faria je letos šla z nami na morje

Ker je po dolgem času nanese, da smo se odločili za skupno preživljanje dopusta ob morju, sem imela možnost vzeti s seboj tudi našo bernko (ups, »hrtinjo«) Fario. Izbrali smo si kamp Stoja pri Puli in sicer montažno hišico z zelo uporabno ograjeno teraso, sredi gozdička, torej sence dovolj.

V kampu je bilo ogromno psov, tudi zelo veliki, kot sta nemška doga in irski volčji hrt, tako, da je imela Faria tudi pasjo družbo. Kamp ima poleg pasje plaže tudi tuš za pse, ki ga pa naša princesa absolutno ni hotela videti! Bolje se je valjati po zemlji in iglicah...

Poleg mojih staršev je bila z nami še moja sestra z dveletnim Otkotom, ki se je odločil, da je Faria tudi malo njegova. Hodil je z njo na sprehode - seveda je moral držati povodec, da se vidi, čigav je pes, hodil kontrolirat, če spi ali gleda, nosil ji je vodo in hrano. »Gospa Faria« je tako ali tako jedla samo iz roke servirane Frolice, drugače je zopet imela nebmjedla fazo.

Bernci so res magnet za ljudi: že na Lomu, kjer smo pili kavo, so jo hodili crkljat od sosednje mize, v kampu so jo takoj našle čistilke, ki so jo hodile čohljat, tudi marsikateri fotoaparati jo je ujeli.

Glede plavanja pa bi potrebovala še kakšnega pasjega učitelja. Dosti raje namreč brodi po vodi do vratu sem ter tja, kot pa da bi zaplavala, parkrat pa se je le spustila. Če je kak pes suvereno plaval, je zelo pazila, da je gledala popolnoma v drugo stran...

Sedaj smo zopet doma. Tudi zelena trava za poležavanje ima svoje prednosti!

Monika Bračko

KAKO JE FELLOW DOBIL SVOJO KRAVICO

Na slovenskem podežlju je vse manj kmetij, kjer človek lahko dobi sveže mleko, pomolzeno pri kravah, ki jih hranijo po starem, s senom. Na eni takih malih kmetij se je v začetku septembra cel mesec prezgodaj rodila telička, ki ni kazala nobene volje do preživetja. Njen lastnik je bil celo prepričan, da bo že prva noč njena zadnja.

Ne vem točno, kaj me je poleg radovednosti še gnalo v hlev, vendar sem se takoj odločila, da je telički potrebno pomagati. Izredno ljubko bitje je povsem nemočno ležalo pred mano. Na voljo pravzaprav ni bilo veliko orožja, bilo pa je nadvse učinkovito: Redox signalne molekule je dobila takoj isti večer in kot prvo sredstvo zjutraj. Prav tako sem takoj pričela z masažo TTouch, da sem vzpodbudila dihanje in krvni obtok, proti šoku pa še Bachove kapljice Rescue Remedy. Sprva sem jo s pomočjo lastnikov še hranila leže, nato pa smo jo postavljali na slabotne nožice, kolikor je dopuščalo njeno stanje. In to se je izredno hitro izboljševalo. Petkrat na dan sem jo prihajala hraniti in da me - vsiljivke - lastniki ne bi preprosto odslovili, sem teličko, ki sem jo poimenovala Minka, kar kupila. Po nasvetu našega družinskega (več kot) veterinarja mag. Petra Levstka sem Minko naložila v samokolnico in odpeljala na zrak tako pogosto, kot je dopuščalo vreme. Po dveh dnevih je že stala na svojih vse bolj čvrstih nogah. Ves moj prosti čas je bil rezerviran za hranjenje in sprehode s teličko, ki je očitno napredovala. Mleko njene mame so lastniki pomolzli zjutraj in zvečer, za vmesne obroke pa sem ga odnesla domov, shranila v hladilniku, dodala vitamine in nato ogretega odpeljala spet v vas. Neuka nege in skrbi za teličke sem potrebne informacije iskala in našla pri prijateljih in na spletu.

Sprva sem morala teličko iz hleva prinesiti, kmalu pa je pripeta na dolg povodec in pasjo oprsnico ven prikorakala sama. Te »paše« se je udeleževal tudi moj Fellow, bernski planšarski pes s čudovitim značajem, in je že od prvega srečanja začutil, kaj telička potrebuje: ljubezen, ljubezen in ljubezen... Zanj je bila to preprosta naloga: legel je zraven nje, ko se je utrudila in jo umil od enega uhlja do drugega, potem pa čuval, ko je telička zaspala. Da je bila simpatija obojestranska že od prvega trenutka, je pokazala tudi Minka, saj ga je le

radovedno gledala in ovohavala, niti trohice strahu ali neugodja ni pokazala. Še več: Fellow jo je vzpodbujal, da je tekla za njim in sprehodi z njo so postajali vse daljši in bolj živahni. Kmalu je poskakovala za Fellowom, ki je svojo vlogo pastirskega psa vzel zelo resno in se je ob Minki popolnoma raznežil. Vse bolj krepka je postajala, mamino mleko je dobivala po posebni »steklenički«, pred obrokom napitek z Redox molekulami, po obroku pa masažo in sprehod. Iz dneva v dan se je krepila in v treh tednih skoraj podvojila težo. Ker pri naši mali hiški nimamo hleva za novo družinsko članico, smo ji pričeli iskati nov dom: takega, kjer je ne bodo takoj pojedli, kjer se bo lahko pasla na svežem zraku in kjer bo lahko postala srečna kravica.

Na vso moč sem si želela zanjti najti dom nekje, kjer so tudi rejne živali spoštovane in razumljene bitja. Med obroki sem sedela pred računalnikom in iskala primerne turistične kmetije, kjer bi imeli dom še za našo Minko. Uspeh je bil po pričakovanjih pičel, vendar so me sogovorniki na moje veliko presenečenje zelo dobro razumeli: sploh se jim ni zdelo čudno, da privoščim mali telički dolgo in zadovoljno življenje »srečne kravice«.

S posredovanjem izjemnih prijateljev iz družine Poznik in z izdatno pomočjo Marka Nabergoja, dr.vet.med. je naša scrkljanka res dobila nov dom. Zdaj je doma na veliki kmetiji v zračnem in prostornem hlevu pri Zverovih v Bogojini. Gospodar Branko, mož s širokim prekmurским srcem, jo je sprejel odprtih rok, čeprav je dan pred načrtovano potjo dobila vročino. Ko smo že povsem obupali, nesrečni, da bo morala nazaj v temen, vlažen in popolnoma neustrezen hlev, je priskočil na pomoč naš doktor Peter, da smo naslednji dan lahko vseeno odšli v Prekmurje. Na dvorišču novega doma jo je pozdravila cela družina, od mladine do dedka. Ni manjkalo občudovanja, kako je lepa, negovana, bistra... Dobila je svojo nadomestno mamo - dojiljo in doktor Marko Nabergoj je že isto popoldne še dodatno poskrbel zanj tako, da se bo kmalu lahko pridružila vrstnicam na paši.

Ne le, da je Minka dobila dom, ki si ga zasluži, tudi mi smo bogatejši za čudovito izkušnjo in za tesne vezi, ki nas zdaj vežejo z neverjetno prijaznimi in srčnimi ljudmi v Prekmurju. Ko pokliče Branko in pove, da je z Minko vse v najlepšem redu ter vpraša, kdaj jo pridemo obiskat, se človeku mora stopiti srce od sreče.

Če se boste kdaj potepali po okolici Moravskih Toplic, ne pozabite zaviti na turistično kmetijo Zverovih v Bogojini in vprašati za Minko. Poleg Minke in dobrot domače prekmurske kuhinje boste spoznali tudi odlične ljudi!

Mojca Sajovic

KOLEDAR PRIREDITEV ZA LETO 2013

12.1.2013	CACIB Ljubljana I	Kinološka zveza Slovenije	GR, Ljubljana
13.1.2013	CACIB Ljubljana II	Kinološka zveza Slovenije	GR, Ljubljana
7.4.2013	CAC Barje	KD Barje	Vrbljene
20.4.2013	CACIB Maribor 2013	Klub ljubiteljev nemških bokserjev	Maribor
21.4.2013	CACIB Pohorje 2013	Klub ljubiteljev nemških bokserjev	Maribor
12.5.2013	CAC Koroške 13	LKD Koroške	Sl. Gradec
26.5.2013	CAC Hrušica 2013	ŠKD Fido Hrušica	Hrušica
15.6.2013	CACIB Bled I	Kinološka zveza Slovenije	Bled
16.6.2013	CACIB Bled II	Kinološka zveza Slovenije	Bled
25.8.2013	CAC Trbovlje	KD Trbovlje	Trbovlje
5.10.2013	CACIB Koper I	Kinološka zveza Slovenije	Koper
6.10.2013	CACIB Koper II	Kinološka zveza Slovenije	Koper
9.11.2013	CACIB Vrtojba 2013	ŠKK Vrtojba	Šempeter
10.11.2013	CACIB Šempeter 2013	ŠKK Vrtojba	Šempeter
30.11.2013	CACIB Winter Winner I	Klub 5	Celjski sejem
1.12.2013	CACIB Winter Winner II	Klub 5	Celjski sejem

PREDVIDENI DATUMI VZREJNIH PREGLEDOV V LETU 2013

Spomladanski vzrejni pregled bo 6.4. v Logatcu, jesenski pa 21.9. v Medvodah. Razpisi bodo pravočasno objavljeni na klubskih spletnih straneh.

POSLOVILI SMO SE OD RAJKA ROTNERJA

22. oktobra 2012 se je iztekla zemeljska pot našega ustanovnega člana, kinološkega sodnika in vnetega zagovornika pasme, Rajka Rotnerja. Z njegovim odhodom iz slovenske kinologije se je nepreklicno končalo zlato obdobje, posvečeno napredku, poštenemu delu in predanemu boju v dobro psov na vseh ravneh.

Polnega četrta stoletja je trajalo najino poznanstvo, prav od mojih neizkušenih kinoloških začetkov, ko sem v njegovi skupini v KD Ljubljana šolala svojega prvega psa. Bil je eden najbolj obetavnih kinoloških inštruktorjev tistega časa z veliko mero pretanjenega občutka za pse, kar ga je pozneje vodilo na pot uspešnega tekmovalca, vzreditelja in razstavljalca ter sodnika. Daljni spomin se vedno vrača k njegovi neverjetni družabnosti in k sproščenemu vzdušju, ki ga je pričaral med šolskimi urami in v debatah po njih. Precej pozneje so se najine poti spet združile, ko je zagnano pomagal pri ustanovitvi našega samostojnega pasemskega kluba. Njegovo dobro poznavanje kinološke politike je zagotovo pripomoglo k bolj utečeni poti pri našem pionirskem delu.

Za naš klub najpomembnejše obdobje, ki ga je nepreklicno zaznamoval s svojim delom, pa je bil čas njegovega vodenja vzrejne komisije za bernske planšarske pse od marca 2000 do 28. oktobra 2009. Zaradi svojega širokega pogleda na svet in kinologijo še posebej, ni nikdar dajal prednosti administriranju in formalizmu. Do psov in njihovih skrbnikov je pristopal po pravih stroke, hkrati pa na podlagi pristnega notranjega čuta in bogatih dolgoletnih izkušenj.

Priljubljen doma in v tujini ter iskrivo družaben je zlahka navezoval medčloveške stike, ki so tudi v slovensko kinologijo prinesli veliko svežega vetra, odlične ideje in inovativne rešitve. Vse našeto je znal goreče in prepričljivo zagovarjati kot malokdo.

Od 3. aprila 2008 do 30. junija 2009 je bil predsednik našega kluba. Za Kinološko zvezo Slovenije je kot vsestranski mednarodni sodnik za ocenjevanje zunanosti in sodnik za delo med drugim opravljal delo predsednika Komisije za strokovna vprašanja in vodje rodovne knjige za športne pasme.

Leta 2000 je ob prejemu prvega žiga vzrejne komisije za bernske planšarske pse iz mojih rok zaprisegel, da bo ljubil in spoštoval našo pasmo. Svojo obljubo je držal do konca.

Hvala, Rajko!

Mojca Sajovic

NAŠA CELLINA

veselimo.

Ko se je Cellina še zdrava veselo podila po dvorišču za Žanom in Tajdo, je naša takrat osemletna vnukinja napisala pesmico o naših kužkih. Eno kitico je posvetila tudi Cellini; glasi se:

*Cellina je mama fina,
veliko otrok ima,
pridna kot čebela je
Evropo osvojila že.*

Kdor je našo Cellino poznal, videl njen mili pogled, tega je osvojila. Nas je osvojila in osrečila. Ob slovesu so nam tekale bridke solze.

Cellina, hvala ti za vse lepe trenutke, za čudovitih deset let. Vedno boš v naših srcih.

Lojzka in Ivan Janežič

Naše Celline ni več. Poslovala se je na vroč julijski dan. Tistega dne jo vročina ni motila, kot da si je želela še zadnjič videti in čutiti sonce. Odšla je potem, ko nas je tri dni prej opozorila, da z nami ne more na sprehod, katerega se je vsak dan zelo veselila. Imela je vse tiste čudovite lastnosti, ki si jih lahko samo želimo od prijaznega družinskega psa. Našima vnukoma, Žanu in Tajdi je izkazovala naklonjenost na vsakem koraku, saj sta rasla z njo, še kot dojenčka ju je spremljala ob vozičku. Svobodno se je sprehajala po dvorišču. Bila je poslušna in vdana. Povodca zanjo nismo uporabljali. Ko smo se pogovarjali z njo, nam je zrla v oči, kot bi nam brala misli.

Bila je odlična mama svojim otrokom in babica svojim vnukom. Cellina je svoji hčerki Blue Berry pomagala pri negi in ljubkovanju številnega naraščaja.

Svoj odličen karakter je prenesla na vse svoje otroke. To vsak dan znova odkrivamo v njenem sinu Adisu in hčerki Blue Berry ter številnih njenih potomcih, katere obiskujemo in se skupaj z njihovimi lastniki

ODŠLA JE NAŠA TARA

Dihanje se je upočasnilo, njena glava je spokojno počivala v mojem naročju med tem, ko je odhajala. In odšla je naša Tara. Tara Tratarska. Solze so se mi zlivale po licih in se stekale na mehko, svilnato dlako moje Tare. Božala sem jo. Bila je topla in mirna...

Zadnje dneve, morda kak teden ali dva je bila utrujena, slaba, brez energije in elana. Nič več ni tekala naokoli in se nagajivo spuščala na prednje tačke med tem, ko je ritko molila v zrak in veselo mahala s košatim repom. Takrat je izražala vso svojo vdanost in ljubezen vsakemu, ki jo je imel rad. A bila je tako čudovita, da si jo moral vzljubiti! Enajst let nam je izpolnjevala življenje, polepšala sleherni dan ne glede na to, ali je bril veter, padal hladni dež, se zima poigravala s plešočimi snežinkami, ali pa toplo sonce grelo ob morski obali....

Neskončno sproščenosti, zabave, igre in radosti smo bili deležni ob sprehodih po dolejskih gričkih ali skritih istrskih poteh. Bilo je lepo, nepozabno. In tako bo tudi ostalo. Ostali bodo spomini, shranjeni globoko, globoko v naših srcih. Hvala, hvala ti, draga Tara, za vedno boš ostala z nami."

Milica in Josip

Zgodilo se je v Ljubljani, 25. oktobra 2012

JOLLY V SLOVO

Devetega oktobra je odšla preko mavrice Jolly Bella. Vsa ta leta je bila še vedno malo »naša«, čeprav jo je z našega dvorišča v svoj dom in nepreklicno v svoje srce odnesla Monika Benkovič Kraševac. Polnih 14 let, osem mesecev in dvanajst dni je trajala ta ljubezen. Potomka naše Astre v. Reichenbrunnen in Damjana v. Hausmatt, postavnega Švicarja, je bila še zadnja iz te vzrejne kombinacije, ki je potokla vse slovenske rekorde in dokazala, da je tudi bernijem pod določenimi pogoji namenjeno dolgo in lepo življenje.

Jolly oziroma Molka, kot jo je ljubkovalno klicala njena Monika, je zadnje tri dni svojega življenja preživela tam, kjer se je rodila: pri nas. Kljub trdnemu upanju, da si bo spet opomogla, je bila starost močnejša in iskrice v njenih očeh so hitro ugašale. Prav zato smo toliko bolj žalostni. Hvala, Monika, za vsa čudovita leta, ko je bila Jolly središče tvoje ljubezni in skrbi, hvala za neprecenljivo zaupanje, da je bila lahko z nami do zadnje ure.

Jolly, bučka, odpocij si zdaj, radi te imamo!

ČRNO-BELA VRTNICA

Živika, bila si najlepša črno-bela vrtnica, najlepša svojega legla. Zjutraj vzel sem te, nosil skozi življenje, kakor, da živeš večno boš. Bil sem lahkomišel, vse dokler ura pozno popoldan ni odbila, luč tvojega življenja za vedno je ugasnila. Do zadnjega trenutka hotela si živeti, biti svobodna, želel sem te še za kratek čas imeti. Rekli so, da rešitve ni, ko na operacijski mizi sanjala globoke sanje si, da prikrajšal bi trpljenje, pognal sem te v večno spanje. Ko prišel moj bo čas, srečava se v večnosti, kjer bolečine in pritiska časa ni.

V večnosti sva samo jaz in Ti.

Klemen

SLOVENSKI KLUB ZA BERNŠKE PLANŠARŠKE PSE

Predole 23, 1290 Grosuplje
e-naslov: bernski.klub@gmail.com
fax: ++386 (0)1 786 51 46
Davčna št.: 568 922 92
Št. računa: 03108-1000476720

UPRAVNI ODBOR:

Mojca Sajovic: predsednica kluba (041 631 616)
Nina Barlič: podpredsednica kluba (041 365 748)
Barbara Šolc: tajnica (041 669 046)
Metka Kjuder: blagajničarka (041 659 621)
Ivan Janežič: član (041 612 007)
Janez Valič: član (01 430 0040)
Zoran Borovšak: član (070 848 274)

CENIK ČLANARIN

Na osnovi sklepa skupščine kluba z dne 18. 2. 2012 o višini pristopnine in članarine za leto 2012 (zneski veljajo do spremembe na naslednji skupščini kluba) znaša članarina:

- za redne člane: 25,00 eur, pristopnina 5,00 eur
- za družinske člane: 12,00 eur, pristopnina 3,00 eur

Lastniki mladičev, kupljenih pri vzrediteljih – članih SKBPP, pri vpisu ne plačajo pristopnine.

Novim članom, ki poravnajo članarino od meseca novembra dalje v tekočem letu, se prizna plačana članarina tudi za naslednje koledarsko leto.

VZREJNO-TETOVIRNI REFERENTI

ŠTAJERSKA REGIJA:

Ksenija Potočnik, dr.vet.med. (SKBPP)
Glavarstvo 22, 2391 Prevalje
031 618 748

GORENSKA IN LJUBLJANSKA REGIJA

Tomaž Petrič dr.vet.med (KD Ljubljana)
Šujica 108, 1356 Dobrova
041 772 326

PRIMORSKA REGIJA

Mladen Štrkalj dr.vet.med (KD Obala)
Benčičeva 6, 6000 Koper
05 628 35 37, 050 640 892

DOLENJSKA IN KOČEVSKA REGIJA

Mag. Peter Levstek dr.vet.med (SKBPP)
Gubičeva 14, 8210 Trebnje
07 304 44 72, 031 624 154

ZA VPRAŠANJA V ZVEZI Z VZREJO JE PRISOTJNA DRŽAVNA VZREJNA KOMISIJA ZA BERNŠKE PLANŠARŠKE PSE PRI KZS

predsednica komisije Jelka Simčič (tel. 01 282 22 89 – zvečer; e-pošta: jelka.simcic@siol.net); Litijska 12, 1000 LJUBLJANA

Klubske ugodnosti so objavljene na spletnih straneh kluba.

Vse člane kluba prosimo, da pri nakupu pokažejo člansko izkaznico z veljavno letno nalepko, kajti v nasprotnem primeru vam žal ne bodo obračunali popusta.

JESENSKI KLUBSKI PIKNIK – NAJBOLJE OBISKAN DOGODEK V ZADNJIH LETIH

Pravljíčno lep dan ob Savinji smo preživeli v najboljši družbi - med berniji seveda, in po zaslugi najbolj bernskega slovenskega župana Franja Naraločnika smo res brezskrbno uživali

Izbira kraja, ko gre za kakšnega od naših piknikov, je vedno težka naloga in v zadnjem času postaja še težja, saj smo obiskali že kar ugledno število krajev pri nas. Ker želimo ponuditi vedno kaj novega in pri tem izpolnjevati vse zahtevne pogoje za dobro počutje naših bernijev in njihovih ljudi, je vsaka ideja še kako dobrodošla. Tokrat jo je prispeval Ivan Janežič, saj eden od mladičkov iz njegove psarne raste v Ljubnem ob Savinji pri gostoljubni družini, ki nas je z odprtimi rokami sprejela na obisk, pri tem pa so načrti, kako bi razveselili tudi ostale naše člane, kar deževali. Od ideje do izvedbe ni bilo daleč in 6. oktobra se nas je skoraj sedemdeset ljudi s svojimi slabimi tremi desetnjami bernijev zbralo na levem bregu Savinje pod mostom v Ljubnem. Prireditveni prostor je bil res velik, dvojni kozolec pa je ponujal dovolj zavetja, če bi se morda vreme kljub vsem dobrim napovedim skujalo, kot se je v zadnjih dneh pred piknikom. Vendar se ni in ko smo se vozili iz domače megle proti Ljubnem, je župan Franjo poslal sporočilo, da pri njih že prijazno sije sonce. Na dogovorjenem mestu nas je pričakal s pozdravnim nagovorom in enolončnico, po kateri smo si oblikovali prste in jo je za zamudnike skoraj zmanjkalo.

Kot smo načrtovali, smo se potem družno odpravili na zanimiv sprehod mimo skakalnic in razgledne točke, od koder smo si ogledali dolino in okoliške kraje pod seboj. Vreme je bilo za naše kosmatince kot naročeno. nekateri si niso mogli kaj, da ne bi namočili svojih tačk v že hladno Savinjo, drugi pa

so raje počakali na plavalno priložnost pri ribnikih, kjer je bil prvi cilj našega sprehoda. Tam nas je pričakalo tudi okusno kosilo in tisti, ki smo se odločili za odlično postrv, smo le stežka ugodili prosečim pogledom pod mizo in si odtrgali od ust grizljaj ali dva. Pa tudi ostali, ki so se podprli z zrezkom, niso imeli pripomb. Pot nazaj na izhodišče je bila kar prekratka, vendar ponudbe še ni bilo konec: zvedavi skrbniki bernijev smo si ogledali flosarsko zbirko. V samem centru Ljubnega namreč stoji simpatičen muzej, v katerem je urejena sila zanimiva zbirka, ki predstavlja življenje flosarjev oz. splavarjev skozi pol tisočletno zgodovino. Obiskovalca popelje v preteklost kraja in ohranja spomin na to dejavnost in na žagarstvo, kajti brez teh dveh panog bi bil flos kaj jalov. Pripoveduje zgodbo o gozdovih, ki obdajajo dolino, o reki, ki teče skoznje, o lesu, ki se je pod pridnimi rokami spreminjal v kruh in o usodah ljudi, ki so tod živeli. Spravilo lesa v dolino iz gozdov visoko v hribih, delo na žagah, izdelovanje splavov in splavarjenje v oddaljene kraje so bila namreč zelo težka dela. Slišali smo mnogo zanimivosti o načinu življenja in dela v tem

koncu naše domovine tako rekoč iz prve roke, iz ust g. Martina Juvana - Čuksa, ki se predstavi kot čisto ta pravi flosar v flosarski opravi in s pesmijo na ustih. Flosarji so bili namreč poleg mnogih kvalitiet, tudi sila dobri pevci. Na flosu so radi tudi kakšno zapeli.

Jesenski dan se je hitro prevešal v večer, ko smo še zadnji udeleženci piknika z neponovljivimi vtisi zapuščali Ljubno.

Brez župana Franja Naraločnika in njegove družine tako pestrega piknika, ki je poskrbel za telo in dušo, ne bi bilo, zato mu velja iskrena zahvala.

Mojca Sajovic

MOJ BERNI – glasilo Slovenskega kluba za bernske planšarske pse, št. 3/2012. Izdajatelj: SKBPP, Predole 23, 1290 Grosuplje. Glasilo izhaja tri do štirikrat letno, namenjeno je članom kluba in je brezplačno. Vsakokratna naklada je prilagojena trenutnemu članstvu. Besedila niso lektorirana!

Urednica: Mojca Sajovic

Člani uredniškega odbora: Nina Barlič, Barbara Šolc

Priprava in tisk: Amset d.o.o., Grosuplje